

26-07-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - এইয়া অলমাইটি গৰ্ভানমেণ্ট (সৰ্বশক্তিমান চৰকাৰ), পিতাৰ লগতে ধৰ্মৰাজো আছে, সেইবাবে পিতাক নিজৰ কৃত পাপৰ বিষয়ে কৈ দিয়া তেতিয়া আধা মাফ হৈ যাব”

***প্ৰশ্ন:-** ৰাজধানীৰ মালিক আৰু চহকী প্ৰজা কিহৰ আধাৰত হয়?

***উত্তৰ:-** ৰাজধানীৰ মালিক হ'বলৈ পঢ়াৰ ওপৰত পুৰা ধ্যান দিব লাগিব। পঢ়াৰ দ্বাৰাই পদ প্ৰাপ্তি হয়। চহকী প্ৰজা হ'বলগীয়াসকলে জ্ঞান আহৰণ কৰিব, বীজো চটিয়াব (সহযোগী হ'ব), পৱিত্ৰ হৈও থাকিব কিন্তু পঢ়াৰ ওপৰত পুৰা ধ্যান নিদিব। পঢ়াৰ ওপৰত ধ্যান তেতিয়াহে দিব যেতিয়া সম্পূৰ্ণ নিশ্চয় হ'ব যে আমাক স্বয়ং ভগৱানে পঢ়াবলৈ আহে। যদি পুৰা নিশ্চয় নহয় তেতিয়া ইয়াত বহে যদিও যেন মূৰ্খহে (আগ্ৰহ নাথাকে)। যদি নিশ্চয় আছে তেনেহ'লে নিতৌ পঢ়া উচিত। ধাৰণা কৰা উচিত।

***গীত:-** নয়ন হীন ক' ৰাহ দিখাত' প্ৰভু... (নয়ন হীনক বাট দেখুওৱা প্ৰভু)...

ওম্ শান্তি। কলিযুগক অন্ধকাৰ নগৰী বুলি কোৱা হয় কিয়নো সকলো আত্মাৰ চাকি নুমাই আছে, এনেকুৱা নহয় যে চকুৰে অন্ধ। অন্ধকাৰ নগৰীত সকলো জ্ঞান নেত্ৰহীন, অন্ধৰ সন্তান অন্ধ। তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে। আমি সকলো আত্মাৰ পিতা সেই পৰমাত্মা, যেতিয়া আমি সকলো আত্মা মূল বতনত থাকো তেতিয়া আমি জনন্ত জ্যোতি। প্ৰথমে-প্ৰথমে সতোপ্ৰধান সঁচা সোণ আছিলো। সত্যযুগক কোৱাই হয় “সোণালী যুগ”। হিন্দীত পাৰসপুৰী বুলি কোৱা হয়। এতিয়াতো হৈছে লৌহ যুগ (আইৰন এ'জ) অৰ্থাৎ তমোপ্ৰধান পাথৰ বুদ্ধি। সত্যযুগত ঘৰে-ঘৰে আলোক আৰু কলিযুগত ঘৰে-ঘৰে আন্ধাৰ। দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰায় লোপ হৈ গৈছে। সকলোৱে ধৰ্ম ভ্ৰষ্ট আৰু কৰ্ম ভ্ৰষ্ট হৈ পৰিছে। নিজক দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰে কাৰণ বিকাৰী হৈ পৰিছে। বাবাই ‘সাবৰকৰ’ৰ (এজন ব্যক্তি) উদাহৰণ শুনাইছিল। তেওঁক কোৱা হৈছিল যে আদি সনাতনতো দেৱতা ধৰ্ম আছিল। তোমালোকে তেনেহ'লে কিয় আদি সনাতন হিন্দু মহাসভা বুলি কোৱা? তেতিয়া ক'লে - দাদাজী আমি নিজকে দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰো কাৰণ আমি অপৱিত্ৰ। এতিয়া দেৱতা ধৰ্মৰ স্থাপনা হৈ আছে কাৰণ এইয়াটো মিছনেৰী হয়। যিদৰে যীশুখ্ৰীষ্ট অহাৰ সময়ত খ্ৰীষ্টিয়ান নাছিল। এই সময়তো দেৱতা ধৰ্ম নাই। এতিয়া ব্ৰাহ্মণৰ স্থাপনা হৈছে। ব্ৰাহ্মণসকলেই আকৌ দেৱী-দেৱতা হ'ব। পৰমপিতা পৰমাত্মাই কয় - মই হৈছো দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ স্থাপন কৰোঁতা। মই তোমালোক আত্মাসকলৰ পাৰলৌকিক পিতা, মই তোমালোক সকলোকে পঠিয়াই দিওঁ। যেনেকৈ সেই খ্ৰীষ্টিয়ানৰ মিছনেৰি আছে, তেনেকৈ এয়া দেৱতা ধৰ্মৰ মিছনেৰি। স্বয়ং পাৰলৌকিক পৰমপিতা পৰমাত্মাই কয় - সন্তানসকল, তোমালোকে যিবোৰ শূনি আহিছা সেই সকলোবোৰ মিছা। অৱশ্যে ড্ৰামা অনুসৰি এইয়া হ'বই লাগিব। কিন্তু এই মায়াৰ বান্ধোনৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ মই কল্প-কল্পই আহি বুজাও আৰু আহি ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা দেৱতা ধৰ্মৰ স্থাপনা কৰাওঁ। দ্বাপৰৰ পৰা আকৌ অনেক ধৰ্মৰ স্থাপনা হয়। এই সময়ত দেৱতা ধৰ্ম নাই। ইয়াক ৰাৱণ ৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। গীতা হৈছে ভাৰতৰ সৰ্বোত্তম শাস্ত্ৰ কাৰণ ভগৱানৰ দ্বাৰা উচ্চাৰিত। আৰু সকলো শাস্ত্ৰ মনুষ্যৰ দ্বাৰা উচ্চাৰিত। কৃষ্ণইতো সত্যযুগত প্ৰালদ্ধ পাইছিল। এতিয়া বাবাই কয় - মই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য স্থাপন কৰিবলৈ ভাৰতত আহিছো। এনেকৈ আৰু কোনো গীতা শুনাওতাই ক'ব নোৱাৰে। ভগৱানেহে কয় - হে ভাৰতবাসী সন্তানসকল, মই আহিছো, ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা দেৱতা ধৰ্ম স্থাপনা কৰিবলৈ। প্ৰথমতেতো ব্ৰহ্মা দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ লাগিব।

দেৱতাইতো প্ৰালঙ্ঘন ভোগ কৰে। তেওঁলোক কাৰোৰে কল্যাণ নকৰে। তেওঁলোকতো ৰজালোক। তাত সম্পত্তি বহুত। মায়া নাথাকে সেইকাৰণে তাক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। এতিয়া ভাৰত নৰক। অন্য গীতা শুনাওতা কোনোৱেই এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে যে কাম (বিকাৰ) মহাশত্ৰু ইয়াৰ ওপৰত বিজয় পালে তোমালোক স্বৰ্গৰ মালিক হ'বগৈ। লাগিলে তোমালোক গোটেই ভাৰততে যোৱা, কোনোৱে এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে কিয়নো নিজেই বিকাৰী। তেওঁলোক বেচেষ্টাসকলে নাজানে যে এয়া সকলোৰে অন্তিম জন্ম। বাবাই কৈছে যে প্ৰথমেতো এওঁৰ এইটো বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্ম য'ত মই প্ৰৱেশ কৰো অৰ্থাৎ এতিয়া গোটেই সৃষ্টিৰেই অন্তিম ক্ষণ। এই এটা জন্মৰ কাৰণে তোমালোকে পৰিত্ৰতাৰ সংকল্প লোৱা। এয়াটো কোনো মিছা কথা নহয়। মহাভাৰতৰ যুদ্ধও দেখি আছা। অলপ অলপ ৰিহাৰচেল হৈ থাকিব। সন্তানসকলে বিনাশ-স্থাপনাৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰিছে। ইয়াৰ পৰাই অন্তিম জন্ম বুলি প্ৰমাণ হয়। আৰু গীতা শুনাওঁতাসকলে এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে যে এয়া অন্তিম জন্ম সেয়েহে পৰিত্ৰতাৰ সংকল্প লোৱা। তোমালোকৰ এয়া হৈছে ৰাজযোগ। তোমালোকে তপস্যা কৰা ৰজা হ'বৰ বাবে। এতিয়া এই প্ৰকৃত উপাৰ্জন কৰিব লাগে। এই অন্তিম জন্মত পাথৰনাথৰ পৰা পাৰসনাথ হৈছা। একেবাৰে উচ্চ পদ পোৱা।

যিসকল আমাৰ পুৰণি সন্তান আছে, যাক মায়াই ভস্মীভূত কৰিলে, তেওঁলোকক আহি জগাইছে। এওঁলোক বগা আছিল। এতিয়া সকলো আত্মাই কলা তমোপ্ৰধান হয়। আত্মাই কলা আৰু বগা হয়। আত্মাক নিৰ্লেপ বুলি কোৱাটো একেবাৰে স্পষ্ট মিছা। আত্মাই সংস্কাৰ লৈ যায়। এতিয়া বাবাই কয় - তোমালোক সন্তানসকল ঈশ্বৰীয় মতত আছা। ইউৰোপিয়ান সকলেও কয় ভাৰতত ভগৱান-ভগৱতীৰ ৰাজধানী আছিল। ভগৱান ৰাম, ভগৱতী সীতা, কিন্তু তেওঁলোকক ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰি। সেয়াতো দৈৱী ৰাজ্য। তাত ভগৱান কোনো নাই। ভগৱানতো এজনেই হয়। দেৱতা তিনি জন আছে। বাকী হ'ল মনুষ্য সৃষ্টি। যেনেকৈ যীশুখ্ৰীষ্টই আহি ধৰ্ম স্থাপন কৰিলে, খ্ৰীষ্টান নাছিল। তেনেকৈ এতিয়া দেৱতা ধৰ্ম প্ৰায় লোপ হৈ গৈছে। সকলোতকৈ উত্তম ধৰ্ম হ'ল দেৱতাসকলৰ। বাবাই কয় প্ৰথমে এই আত্মিক ব্ৰাহ্মণ ধৰ্ম ৰচনা কৰো। এই আত্মিক ব্ৰাহ্মণ পৰমধামৰ পথ প্ৰদৰ্শক। কোৱা হয় ভক্তসকলে ঘৰতে বহি ভগৱানক পায়। সেই কাৰণে বাবাই কয় প্ৰথম নম্বৰৰ ভক্ত নিশ্চয় দেৱতা হ'ব। লক্ষ্মী-নাৰায়ণে প্ৰথমে ভক্তি মাৰ্গ আৰম্ভ কৰে। সোমনাথৰ মন্দিৰ তেওঁলোকে সজাইছিল, কিমান স্পষ্টকৈ কয়। এই জ্ঞান সেইসকলেহে গ্ৰহণ কৰিব যিসকলে ৰাজধানীৰ মালিক হ'বগৈ। আকৌ যিসকল চহকী প্ৰজা হ'ব তেওঁলোকে জ্ঞানো শুনিব, বীজো লগাব কিন্তু বেছি নপঢ়িব। পৰিত্ৰ হৈ থাকিব। বাবাই কয় - সন্তানসকল, এইয়া হৈছে পঢ়া। পঢ়াৰ দ্বাৰাই পদ পোৱা যায়। অতি উচ্চ পদ। প্ৰথমে এইটো নিশ্চয় হোৱা উচিত যে ভগৱানে আমাক সন্তানসকলক পঢ়াবলৈ আহিছে, কৃষ্ণই নহয়। বাকী হয় এই পঢ়াৰ দ্বাৰা আমি কৃষ্ণ হ'মগৈ। ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰীতো তোমালোক সকলোৱেই হ'বা। যাৰ ইয়াৰ ওপৰত পুৰা নিশ্চয় নাই তেওঁ এই স্কুলত এনেকৈ বহি থাকে যেন মূৰ্খহে (আগ্ৰহ নাথাকে)। যদি নিশ্চয় আছে তেনেহ'লে নিতৌ পঢ়িব লাগে। নহ'লে একো বুজি পোৱা নাই। এই অবিনাশী প্ৰালঙ্ঘন পোৱা যায় অবিনাশী বাবাৰ দ্বাৰা। বাকী সকলো কবৰস্থিত হৈ যাব। বাকী অলপ থাকিব, যেতিয়ালৈকে আমি তৈয়াৰ হৈ নাযাওঁ। পিছত সেয়া শেষ হৈ যাব। তুমি-আমি কল্পৰ আগতে এইবোৰ দেখিছিলো। এতিয়া দেখি আছে। এতিয়া ক'ব যে 5 হাজাৰ বছৰৰ পিছত পুনৰ এই ধৰ্ম স্থাপন কৰি আছে, কিয়নো তেওঁলোকৰ মাজত ব্ৰহ্মাণ্ড আৰু সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান থাকিব নোৱাৰে। এই জ্ঞান বাবাইহে আহি দিয়ে। ব্ৰহ্মাণ্ড অৰ্থাৎ য'ত আত্মাসকল কণীৰ দৰে থাকে। সেই সন্ম্যসীসকলে আকৌ ব্ৰহ্মকে ঈশ্বৰ বুলি কৈ দিয়ে। কিন্তু ব্ৰহ্মতো হৈছে তত্ত্ব। পৰমপিতা পৰমাত্মা হৈছে শিৱ। তেওঁকেতো ব্ৰহ্মোহম্ (ময়েই ব্ৰহ্ম) বুলিও কয়, শিৱহম্ (ময়েই শিৱ) বুলিও কয়। কিন্তু শিৱ হৈছে ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰৰ ৰচিয়তা। কোৱা হয় - ভাগীৰথে (ভাগ্যশালী ৰথ) গংগা আনিলে। সেই ভাগীৰথ হৈছে এইজন মনুষ্য। নন্দীগণটো জন্তু হৈ গ'ল। তেওঁলোকে গোশালা শব্দটো শুনিছে

সেয়েহে বলধকে ৰাখি দিছে। মন্দিৰতো শুদ্ধ চিত্ৰ আছে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, সীতা ৰামৰ। বচ, এওঁ হ'ল উচ্চতকৈ উচ্চ যিয়ে প্ৰালন্ধ ভোগ কৰে। প্ৰজাসকলেও প্ৰালন্ধ ভোগ কৰে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ প্ৰথম, দ্বিতীয়, তৃতীয়... ৪ (আঠ) বাদশ্বাহী চলে। সন্তানসকলে ৰাজত্ব কৰে। সীতা-ৰামৰো এনেদৰে চলে। আকৌ গোৱা হয় জগদঅম্বা আদি দেৱী আৰু ব্ৰহ্মা আদি দেৱ। আদম-ইভ - এই দুয়ো এতিয়া ক'লা হৈ গ'ল পুনৰ বগা হ'ব। দুনিয়াই এই কথাবোৰ নাজানে। কালী, দুৰ্গা, অম্বা - এই সকলো এগৰাকীৰে নাম। সঁচা নাম হৈছে সৰস্বতী। গতিকে আত্মা ক'লা হৈ যায়, বাকী কোনো মুখ ক'লা হৈ নাযায়। এই সময়ত সকলো আত্মাই ক'লা। আমি সকলো বান্দৰৰ দৰে আছিলো। এতিয়া বাবাই আমাক নিজৰ সেনা বনাই ল'লে। এতিয়া ৰাৱণ ওপৰত জয়ী হৈ আছে।

পিতাই কয়, মই তোমালোকক ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সকলো শাস্ত্ৰ-বেদৰ সাৰ শুনাওঁ। ব্ৰহ্মাৰ হাতত শাস্ত্ৰ দেখুওৱা হয়। শাস্ত্ৰতো এখনেই হ'ব লাগে। এতিয়া ব্ৰহ্মাৰ হাতত আছে - শিৰোমণি গীতা। বাবাই বহি ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সকলো বেদ-গ্ৰন্থৰ সাৰ শুনায়। তাকেই গীতা বুলি কোৱা হয়। অন্য কোনো শাস্ত্ৰ নাই। বুদ্ধিত গীতা আছে। গীতাত ভগৱানে কৈছে (ভগৱানুবাচ) যে কাম মহাশত্ৰু, গতিকে গীতা শুনোৱা সকলকো ক'ব লাগে যে ইয়াৰ (কাম) ওপৰত জয়ী হোৱা তেতিয়াহে স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব পাৰিব। তেওঁলোকেতো এনেকৈ কেতিয়াও নকয়। সকলোৱে মিছা কৈ থাকে। ময়ো অসত্য কৈছিলো। ময়ো অনেক গুৰুৰ শৰণ লৈছিলো। অৰ্জুনকো কৈছিল নহয়, এই সকলোবোৰ পাহৰি যোৱা। তোমাৰ এই গুৰুসকলকো পৱিত্ৰ কৰাজন ময়েই। এতিয়া তোমালোকে যি পঢ়িলা সকলো পাহৰি যোৱা। যি শুনা নাই সেইয়া এতিয়া মই তোমালোকক শুনাওঁ। এতিয়া তোমালোক কড়িৰ পৰা হীৰাতুল্য হোৱা। এতিয়া এই সকলোবোৰ শেষ হ'বৰ হ'ল। তোমালোক সন্তানসকলে বিনাশ-স্থাপনা দেখিছা, সেইবাবেই পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা, বাবাৰ হাতত সকলোৰে তহবিল থাকে। লিখি দিয়ে - মই এনেকুৱা পাপী আছিলো, এইটো কৰিলো কাৰণ ধৰ্মৰাজ বাবাই কয় - মোক শুনাতে আধা মাফ কৰি দিম। সেই সকলো প্ৰাইভেট (ব্যক্তিগত) ৰূপত থাকে। পঢ়িলো আৰু ফালি পেলালো। এয়া অলমাইটি গৰ্ভানমেণ্ট (সৰ্বশক্তিমান চৰকাৰ)। এতিয়াতো সৰু গছৰ পুলি, ইয়াৰ মালী স্বয়ং ভগৱান। লাহে লাহে বৃদ্ধি হ'ব। মায়াই তৎক্ষণাত্ মূৰ্ছিত কৰি দিয়ে। ক'ৰ কথা ক'ত কাহিনী ৰূপত বনাই দিছে। ক'ত আমাৰ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম আৰু পুৰুষোত্তমী মহান পৱিত্ৰ আছিল। ইয়াততো সকলো অপৱিত্ৰ। সেয়া আছিল পৱিত্ৰ গৃহস্থ আশ্ৰম ধৰ্ম। ইয়াত অপৱিত্ৰ গৃহস্থ অধৰ্ম। সোধে, তেনেহ'লে দুনিয়া কেনেকৈ চলিব? বাবাই কয় - এই দুনিয়া নাথাকিবই। নাশ হৈ যাব। এয়া অন্তিম জন্ম, সেয়েহে কাম কটাৰী চলোৱা বাদ দিয়া। তোমালোকে জন্ম-জন্মান্তৰে বিকাৰী মাঁ-পিতাৰ পৰা বিহৰ অধিকাৰ পাই আহিছা। এতিয়া মই অধ্যাদেশ (ordinance) জাৰি কৰো- বিহৰ অধিকাৰ বন্ধ কৰা। নহ'লে বৈকুণ্ঠলৈ যাব নোৱাৰিব। বিকাৰৰ ওপৰত জয় প্ৰাপ্ত কৰিলেহে স্বৰ্গত যাব পাৰিব, নহ'লে পাতাললৈ যাব। ৰাম ৰাজ্য যদি আকাশ তেন্তে ৰাৱণ ৰাজ্য হৈছে পাতাল। এইয়া হৈছে ড্ৰামা (নাটক)। এই সময়ত দেৱতা ধৰ্মৰ সকল অন্য ধৰ্মলৈ ধৰ্মান্তৰিত হৈ গৈছে। নিজৰ আচল ধৰ্মক নাজানে। কোনো ধৰ্মত অলপ সুখ দেখিলেই তৎক্ষণাত ধৰ্মান্তৰিত হৈ যায়। ইয়াকেই কোৱা হয় অৰ্ধ-বৰ্ণ (half cast)। ইয়াতো যিসকল ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণলৈ আহিছে কিন্তু পুৰুষাৰ্থত দুৰ্বল তেওঁলোকে প্ৰজাৰ পদ পাব। স্পষ্ট কথা শুনায়।

এনেকৈ যি কোৱা হয় যে ঋষি-মুনি আদি ত্ৰিকালদৰ্শী আছিল, কিন্তু যেতিয়া জগততেই মিছা বুলি কৈ দিয়ে তেন্তে ত্ৰিকালদৰ্শী কেনেকৈ হ'ব? বহুত মিছা কথা কৈ দিছে। কয় অমুক নিৰ্বাণধামলৈ গ'ল - এয়াও মিছা। সকলোৱে অভিনয় (part) কৰি ইয়াত উপস্থিত হ'ব লাগে। সকলোৰে পথ-প্ৰদৰ্শক (guide) হৈছে বাবা। বাবাই কাকো ভক্তিৰ পৰা এৰাই নিদিয়। যেতিয়ালৈকে পৰিপক্ক অৱস্থা নহয় তেতিয়ালৈকে ভক্তি কৰি থাকক। মনত ৰাখিব - মই (ব্ৰহ্মা)

কাৰো গুৰু নহয়। যিদৰে তোমালোকে শুনা তেনেকৈ মইও শিৱবাবাৰ পৰা শুনি আছো। আমাৰ সকলোৰে গুৰু সেই এজন নিৰাকাবেই। ভাল বাৰু !

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:- *

- (1) এই অন্তিম জন্মত পৰিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰি সেয়া পালন কৰিব লাগে। আত্মাক ক'লাৰ পৰা বগা সতোপ্ৰধান কৰাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।
- (2) অবিনাশী প্ৰালন্ধ গঢ়িবৰ কাৰণে নিশ্চয়বুদ্ধি হৈ নিতৌ পঢ়িব লাগে। বাকী এতিয়ালৈকে যি পঢ়িছা সেয়া বুদ্ধিৰে পাহৰি যাব লাগে।

***বৰদান:-** একৰস আৰু নিৰন্তৰ সুখৰ অনুভূতিৰ দ্বাৰা প্ৰথম নম্বৰ প্ৰাপ্ত কৰোতা অপাৰ খাজনাৰে সম্পন্ন হোৱা।
প্ৰথম নম্বৰত আহিবৰ কাৰণে একৰস আৰু নিৰন্তৰ সুখৰ অনুভূতি কৰি থাকা, কোনো ধৰণৰ গোলমালত নাহিবা। গোলমালত আহিলে সুখৰ দোলনা টিলা হৈ যায় পিছত বেগেৰে দুলিৰ নোৱাৰিবা সেয়েহে সদায় আৰু একৰস সুখৰ দোলনাত দুলি থাকা। বাপদাদাৰ দ্বাৰা সকলো সন্তানে অবিনাশী, অপাৰ আৰু বেহদৰ খাজনা পাইছা। গতিকে সদায় সেই খাজনাৰ প্ৰাপ্তিত একৰস আৰু সম্পন্ন হৈ থাকা। সংগমযুগৰ বিশেষত্ব হৈছে অনুভৱ, এই যুগৰ বিশেষত্বৰ লাভ লোৱা।

***শ্লোগান:-** মনৰে মহাদানী হ'বলৈ হ'লে আত্মিক স্থিতিত সদায় স্থিত হৈ থাকা।

!!ওম্ শান্তি!!
